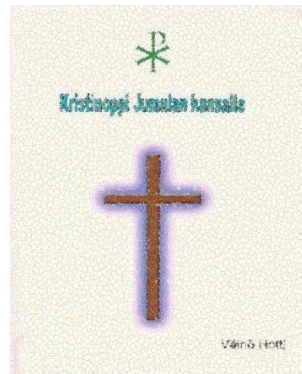


KASTETTU JEESUKSEEN II

Väinö Hotti



(nettikuva)
VÄINÖ HOTTI



Risto Santalan
tarkistama

Kasteartikkeli: ss.177-200

<https://www.missiosakarja.net/kristinoppi/pista.pdf>

Kristus-kaste

Kastetapa ei ole oleellinen ja ratkaiseva, vaan kasteen kohde, Kristus. Kasteen arvo tulee määritellä – ei kastettavasta eikä kastajasta – vaan kohteesta (**objektista**) käsin.

Kaste merkitsee kastamista Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen:

"Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka **olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen**, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman" (Room. 6:3-4).

"Sillä kaikki te (uskovat), jotka olette Kristukseen kastetut, **olette Kristuksen päällenne pukeneet**" (Gal. 3:27).

Eivät kaikki kasteen saaneet galatalaiset (eivätkä myöskään kaikki kansankirkon jäsenet) ole Kristusta päällensä pukeneet, vaan **ainoastaan uskovat galatalaiset!** Kristukseen pukeudutaan "uskon kautta":

"Sillä te olette kaikki **uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa**" (Gal. 3:26).

Kaste, ehtoollinen ja Sana; **kaikki ne edellyttävät uskoa**, muutoin ne raukeavat tyhjiin. Nämä kaikki elementit **aktivoituvat** vasta päästyään kosketuksiin uskon kanssa:

"Sillä hyvä sanoma on julistettu meille niinkuin heillekin; mutta heidän kuulemansa sana ei heitä hyödyttänyt, koska se ei uskossa sulautunut niihin, jotka sen kuulivat" (Hebr. 4:2).

Lapsena saatu kaste jää turhaksi ja hyödyttömäksi, ellei siihen liity usko – **samaa toki on sanottava aikuiskasteestakin, ns. uskovien kasteesta.**

Paavali - apostoleista ensimmäinen - oli suoraan sanoen "laiska kastaja":

"Minä kiitän Jumalaa, etten ole kastanut teistä ketään muita kuin Krispuksen ja Gaiuksen, niin ettei kukaan saata sanoa, että te olette minun nimeeni kastetut. Kastoinhan tosin Stefanaankin perhekunnan; sitten en tiedä, olenko ketään muuta kastanut" (1. Kor. 1:14-16).

Paavali tuo tässä kasteen keskeisen asian esille: "**ettei kukaan saata sanoa, että te olette minun nimeeni kastetut.**" Ratkaiseva ja ydinasia on kasteen kohde: **keneen olet kastettu?**

Apostoli tässä nimenomaan kirkastaa kasteen suurta arvoa, kun hän korostaa seurakunnalle sitä, että te **olette kastetut Kristukseen**, ette apostoleihin ettekä mihinkään muuhun kuin Kristuksen ruumiiseen. Kaikki muu on enemmän tai vähemmän toisarvoista. **Kristuksen ruumis = EKKLESIA!**

Kasteen ajankohta Raamatussa

Kaste suoritetaan Raamatun mukaan **pääsääntöisesti** uskoontulon jälkeen. Jos kuitenkin henkilö on jo aikaisemmin **Kristukseen kastettu**, tilanne on toinen. Kansankirkon kastekäytäntö ei ole hyvä; **se edistää nimikristillisyyttä ja luo suruttomuutta.** Alkuseurakunta saattoi syntisen uskon tielle **Sanan saarnan avulla**; kansankirkossa tämä tapahtuu epäraamatullisesti sakramentin (kasteen) **välityksellä.**

Jäsenkandidaatin pitäisi aloittaa **kasteoppilaana** (katekumeenina). Jos opetus johtaa uskoontuloon, kastaminen voidaan suorittaa – muutoin kaste saa edelleen odottaa. Alkuseurakunnan aikana kastettiin kokonaisia perhekuntia sen jälkeen, kun vanhemmat olivat tulleet uskoon (1. Kor. 1:16; Apt. 16:14-15,33).

Tätä seurasi varsinainen kristillinen opetus - sekä vanhempien että lasten kohdalla.

Eikö myös olisi mahdollista kastaa "tulevaan uskoon"? Tämä puoltaisi kansankirkkotilanteessa nimenomaan uskovien vanhempien lasten kastamista. Suruttomien vanhempien lasta kastettaessa taas kastaminen ja opettaminen eivät kohtaa toisiaan lähetyskäskyn edellyttämällä tavalla.

Kääntymättömiä aikuisia ei alkuseurakunnassa pyritty kasteen kautta saattamaan seurakuntaan, vaan **heitä pyrittiin evankelioimaan**. Siis sana kulki kasteen edellä parannussaarnana. Kun henkilölle oli usko kirkastunut, hänet voitiin kastaa.

Upotuskaste ei ollut välttämättömyys, mutta se on hyvä kuva vanhan ihmisen hautaamisesta kasteen kautta Kristuksen kuolemaan - sekä kasteen kautta nousemisesta uuteen elämään uskon kautta.

Kastettujen pakanoiden Eurooppa

Kristikunnassa kastekäytäntö ei ole yhtäläinen eikä sen teologiset sovellutukset ole samanlaiset kaikilla kirkkokunnilla ja uskon suunnilla.

Kaiken kansan kastaminen on kasteen halveksimista silloin, kun kastetta ei seuraa riittävä opetus, jossa määrätietoisesti pyrittäisiin siihen, että kastettu pääsisi omakohtaiseen uskonyhteyteen Vapahtajaan. Tällöin sakramenttia halveksitaan, "viskellään väkijoukkoihin".

Lapsikastekirkkojen kohdalla tilanne Euroopassa on se, että suurin osa lapsena kastetuista ihmisistä on **kastettuja pakanoita**, joilla ei juurikaan ole kristillistä tietoa – uskosta puhumattakaan. Kirkkoja on muutettu moskeijoiksi ja elokuvateattereiksi, koska pakanaisuus on vallannut koko Euroopan.

Ne seurakunnat ja kirkkokunnat, jotka pyrkivät kastamaan vain parannuksen tehneitä ja Kristuksen vastaanottaneita, ovat säilyneet kenties paremmin ainakin tietopuolisen ja näkyvän kristillisyyden suhteen.

Eurooppalaisella maaperällä löydämme **neljä erilaista kastettujen ryhmää**:

1) ilman kristillistä tietoa olevat kastetut, 2) pelkän kristillisen tiedon omaavat, 3) tiedon lisäksi seurakuntatyössä toimivat, 4) omakohtaisessa uskossa olevat.

Vain Jumalan kaksiteräinen miekka, lain ja evankeliumin saarna, voi saada aikaan, että uskovat, kristillismieliset ja kastetut pakanat heräävät. Kaikki ihmisryhmät tänä aikana tarvitsevat herätystä.

Kaste on yksi

Miten siis on, voiko joku suunta omia kristillisen kasteen itselleen? Kaste ei ole yhdenkään uskon suunnan yksityisomaisuutta, vaan se on Jumalan lahja koko ihmiskunnalle. Se on kristikunnan yhteinen perintö Jumalalta. Vaikka jumaluusopilliset sovellutukset ovatkin erilaiset, silti **kaste on yksi**.

Alkukirkko tunsi vain yhden, **Kristus-kasteen**. Kristikunnassa on kahdenlaista tapaa kastaa. Toinen Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, ja toinen Herran Jeesuksen Kristuksen nimeen. Näistäkään ei ole tarpeen tehdä kiistakapulaa; ne ovat kehällisiä asioita.

Syntykö lapsi uudesti kasteessa?

1) Aikuisteologian termi

Tällä kohden tarkastelemme ensiksi uudestisyntymistermiä. Tämähän kuuluu samaan kategoriaan sanontojen **etsikko aika, vanhurskauttaminen, katumus, parannus, mielenmuutos, pyhitys** jne. kanssa. Toisin sanoen: nämä ovat aikuistermejä ja kuuluvat aikuisteologiaan. Kaiken kaikkiaan Raamattu on lähes kokonaan aikuisteologiaa. Tälle on luonnolliset syynsä. **Luotetaan siihen, että kun aikuiset saadaan uskon tielle, lapset seuraavat perässä.** Uudestisyntyminen ei siis kuulu lainkaan lasten elämään vielä vähemmän vauvan teologiaan – sinne kuuluvat muut tekstit, termit ja dogmit. **Nykyisellä teologialla turmellaan sekä lasten että aikuisten asia!**

2) Jeesus ja aikuiset

Jeesus **yleensä puhutteli aikuisia**. Hän opetti heitä rakkaudella, säälivästi ja kärsivällisesti, mutta myös vaati heiltä elämän muutosta:

"Samaan aikaan oli saapuvilla muutamia, jotka kertoivat hänelle niistä galilealaisista, joiden veren Pilatus oli sekoittanut heidän uhriensa vereen. Niin Jeesus vastasi ja sanoi heille: 'Luuletteko, että nämä galilealaiset olivat syntisemmät kuin kaikki muut galilealaiset, koska he saivat kärsiä tämän? Eivät olleet, sanon minä teille, mutta **ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte**. Taikka ne kahdeksantoista, jotka saivat surmansa, kun torni Siloassa kaatui heidän päällensä, luuletteko, että he olivat syyllisemmät kuin kaikki muut ihmiset, jotka Jerusalemissa asuvat? Eivät olleet, sanon minä teille, mutta **ellette tee parannusta, niin samoin te kaikki hukutte**'" (Luuk. 13:1-5).

"**Te olette isästä perkeleestä**, ja isänne himoja te tahdotte noudattaa. Hän on ollut murhaaja alusta asti, ja totuudessa hän ei pysy, koska hänessä ei totuutta ole. Kun hän puhuu valhetta, niin hän puhuu omaansa, sillä hän on valhettelija ja sen isä" (Joh. 8:44).

"Totisesti minä sanon teille: **ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan**" (Matt. 18:3).

Myös **uudestisyntymisestä puhuttaessa** kyseessä oli aikuinen, **Nikodeemus**:

"Mutta oli mies, fariseusten joukosta, nimeltä Nikodeemus, juutalaisten hallitusmiehiä. Hän tuli Jeesuksen tykö yöllä ja sanoi hänelle: ´Rabbi, me tiedämme, että sinun opettajaksi tulemisesi on Jumalasta, sillä ei kukaan voi tehdä niitä tunnustekoja, joita sinä teet, ellei Jumala ole hänen kanssansa.´ Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ´Totisesti, totisesti **minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa**´" (Joh. 3:1-3).



(nettikuva)

- Markuksen kastekäsky kuuluu kreikaksi:

"Joka uskoo ja on kastettu, se pelastuu".

Aoristit "pisteusas kai baptistheis" merkitsevät kertakaikkista ja ehdotonta asennetta. Niinpä kysymys on siitä, että "on uskossa" ja passiivin mennessä aikamuodossa "theis"-liitteet sitä, että "on kastettu". Ei siinä ole marssijärjestystä (Risto Santala).

1. JUMALA OMPI LINNAMME JA VAHVA TURVA AIVAN,
ON MIEKKAMME JA KILPEMME AJALLA VAARAN, VAIVAN
SE VANHA VAINOOJA, KAVALA, KAUHEA, ON KIIVAS KIUKKUINEN
JA JULMA, HIRMUINEN. VAIN HERRA HÄNET VOITTA.
2. ON TURHA OMA VOIMAMME, VÄÄRYYDEN VALTAA VASTAAN.
ME TURMAN VALLAT VOITAMME HERRASSA AINOASTAAN.
HÄN, KRISTUS, KUNINGAS, ON VOITONRUHTINAS, LYÖ JOUKOT
HELVETIN, NE TALLAA JALKOIHIN, JA VOITON MEILLE SAATTA.
3. MAAILMA VAIKK` OIS TÄYNNÄNSÄ, PIMEYDEN ENKELEITÄ,
PÄÄLLEMME SYÖSTEN PÄÄNÄNSÄ, HE EIVÄT VOITA MEITÄ.
NE RAIVOTKOHOT VAAN, JA SYÖSKÖÖT KIUKKUAAN, NE SAANEHET
JO ON HERRALTA TUOMION. YKS SANA HEIDÄT KAATAA.
4. SE SANA SEISOO VAHVANA, HE EI VOI SITÄ KESTÄÄ.
KUN KANSSAMME ON JUMALA, KEN MEILTÄ VOITON ESTÄÄ.
JOS VEIS HE HENKEMME, OSAMME, ONNEMME, NE HEIDÄN
OLKOHON, VAAN MEIDÄN IÄT ON, JUMALAN VALTAKUNTA.